

Рідна мова

Моя співуча рідна мова,
Дитинства мова осяйна,
Найперша пісня колискова,
Найзаповітніша весна!

Моя ти доле промениста,
Стежина у безмежний світ,
Криниця — сонячна та чиста —
Минулих і прийдешніх літ.

Матусі усмішка ласкава,
Мелодія чарівних слів.
Моєї сутності держава,
Що я з народження зустрів.

Живе вона в душі глибинах,
Дзюркоче спогадів струмком.
Любов до неньки України —
Із материнським молоком!

В мені нуртує кров Тараса,
Дух запорізьких козаків,
Я відчуваю повсякчасно
Біль і страждання трударів.

Й водохрещу найпершу бачу
Святу на сивому Дніпрі,
Князів, киян, що гірко плачуть,
В буремній, вогневій порі.

Мені лунає дивне слово,
Що промовля з давен Боян,
І материнська ніжна мова
Могутніх пращурів — слов'ян.
В душі живуть діяння й слава
Всіх, хто життя надав мені...
Вкраїна, мила Ярославна,
Мов лицарівна, на коні.

Щасти тобі на крутозламі
Величних, праведних часів!
Життям завдячую я мамі,
Вкраїнській мові — й поготів...

Моя співуча рідна мова.
Дитинства мова чарівна.
Найперша пісня колискова,
Найзаповітніша весна!

Дитинство

Сьогодні стояв край дороги,
Аж раптом здалося мені:
Дитинство моє босоноге
Біжить у яскравому дні.

Я довго в хлопча те вдивлявся,
В знайоме обличчя його.
А хлопчик в промінні купався
Минулого щастя мого.
А хлопчик — яка насолода! —
В пилюці по колії біг
Босоніж, — така була мода.
Інакше він просто не міг.

Потому, вже значно пізніше,
Коли я у школу пішов,
Купили батьки мені лишень
Найпершу з незнаних обнов.

Зате і весною, і влітку,
Весь день неосяжний впродовж,
Босоніж ходив я до тітки
І впоперек вулиць, і вздовж —

По луках, садках, та городах,
Як кажуть у нас, навпростець,
Цінуючи босу свободу,
Гостинність гарячих сердець.

Голодний, замурзаний, в гості
До тітки заходив, без слів,
А тітка, весела та проста.
Борщем пригощала, щоб їв.

І борщ той, затовчений салом,
І кусень хлібця з часником —
Ой, як мені те смакувало,
Як жодна із страв за столом!

...Сьогодні стояв край дороги,
Аж раптом здалося мені:
Дитинство моє босоноге
Пробігло в яскравому дні...

***

Зоріє, проминає ніч,
Навшпиньках день зайшов до хати.
Я вже не сплю... Палає піч.
На кухні порастєся мати.

І посуд тихо брязкотить,
І в ці замріяні хвилини
Любов до мами в дивну мить
Єднається з теплом родинним.

Я прикидаюся, що сплю,
 Бо ще поніжитись бажаю.
 А сам повіки розтулюю —
 І крадькома спостерігаю.

За тим, як полум'я пічне
 Зливається із світлом денним,
 І промінь пальцями мене
 Торка, як робить те щоденно.

А мама напекла коржів —
 Таких, як сонце, золотавих,
 Щоб я уранці добре їв,
 Поринувши у світ уяви...

Аж ось матуся підійшла,
 Та, мабуть, ще будить не хоче,
 Бо простирадло підтягла,
 Про щось усміхнено шепоче.

Мені вчувається в словах
 Таке ласкаве та красиве,
 Що в серці тихо ожива
 Щось незбагненне, щось щасливе.

До мами руки простягну
 І міцно — міцно пригорнуся...
 Я щойно виринув зі сну,
 Нічого в світі не боюся.

Нехай би рідний дім ось цей
 Назавжди радісним зостався,
 А світлий блиск святих очей
 Сльозою смутку не забрався.

Зоріє... Промайнула ніч.
 Навшпиньках день зайшов до хати.
 Я вже не сплю... Палає піч.
 На кухні порається мати...

* * *

Низький уклін тобі, Україно,
 Кохана матінко моя,
 За світ — величний, незвичайний,
 В якому народився я.

До тебе серцем пригорнуся,
 Бо не знайти потрібних слів.
 Низький уклін тобі, матусю,
 За мир та солов'їний спів.

За те, що є буханка хліба,
 Та борщ із салом на столі,
 За те, що я душею ніби
 Приріс до рідної землі.

Спасибі, мила моя ненько,
 За все, що ти мені дала,
 Тепло й любов твого серденька
 В батьківській хаті, край села.

Не знаю, як мені віддячить
 За чарівний букет пісень,
 За всі ті радощі та вдачі,
 Що срібний подарує день.

За гроно слова — горде, чисте,
 Шевченків мудрий заповіт,
 Калини сонячне намисто
 Дівочих, парубоцьких літ.

Спасибі, мамо, тобі щире
 За ласку і любов до нас
 В цьому небаченому вирі
 Життя, що маєм повсякчас.

Судилась нам буремна доля,
 Вихор історії нас ніс.
 У боротьбі за щастя й волю
 Пролили кров та море сліз.

Але крізь тернії, зневіру
 Йдемо у завтра золоте.
 Ми прагнемо кохання й миру,
 І наше прагнення просте.

Низький уклін тобі, рідненька,
 Моя Україно чарівна.
 Ми все життя йдемо до неньки,
 Бо хто ж дорожче, ніж вона!

* * *

Мій рідний край! Любов і біль моя!
 Батьківська хата, селище в долині.
 Через роки летять, летять здаля
 До тебе мрії, низки журавлині.

Я бачу маму й тата за столом,
 Які сидять усміхнені, веселі,
 Зимові візерунки за вікном,
 Що просяться до нашої оселі.

Серед кімнати — гостя лісова,
 Пухнаста і смарагдова ялинка.
 А батько промовля святі слова:
 «З Різдром Христовим, люба моя жінко!»

Дзвенять чарки у споминах моїх,
 Немов дзвенить життя чарівний келих.
 Нема вже тата... Він пішов до тих,
 Хто обживає вічності оселі.

Померла й мама... А на серці — щем.
 Душа моя усе частіш сумує.
 Я рідний дім любив понад усе,
 Ніколи рідних вже не пригорну я.

Не сядуть батько й мама за столом
 Відсвяткувати знов Різдво Христове.
 І тільки візерунки за вікном,
 І хтось шепоче тихо рідне слово...

Школа

Примхлива доля роз єднала нас,
Порозкидала по усіх усюдах.
Але десятий незабутній клас
Щемить і досі спомином у грудях.

Десятий клас незвіданих надій,
Веселих друзів та дзвінкої тиші...
Я бачу сяйво романтичних мрій,
Я чую, як ти неспокійно дишеш.

Здається, зараз голосно поклич —
Минуле сьогоднішнім обернеться,
І вираз всіх усміхнених облич
Роз ятрить ностальгію мого серця.

Ні, я не буду кликати, мабуть,
Нікого, бо минуле — то минуле,
Лише згадаю про тернисту путь,
Бо ж пам'ятаю все, що з нами було.

По стежках долі ми пішли у світ,
Щоб вже не повернутися ніколи
У рідний клас, життєвий дивосвіт,
Що відкривала вихованцям школа.

Та попри різні прикросці земні,
Попри неправду, зло та безнадію,
Яскраво світить у житті мені
Пізнання зірка, що в душі зоріє.

Лунає в серці мудрий заповіт
На всі часи, з яким шукали долі:
«Пройдіть увесь безмежний білий світ,
Та поверніться і вклоніться школі»...

* * *

У тебе очі волошкові,
В яких хлюпочеться розмай.
Такі, даруй мені на слові,
В піснях лише є, зазвичай.

В очах твоїх небесна сутність,
Що обіймає все земне,
Твоя закохана присутність
Зводить із розуму мене.

Вона завжди в мені бентежить
Гарячу молодецьку кров,
Як те, напевне, і належить,
Коли в душі пала любов.

І це духовне, почуттєве
Не полишає сам на сам.
Мабуть, колись в раю так Єву
Кохав, не тямлячись, Адам.

Від предків нам передалися
Високі хвилі почуттів.
Дві сутності в одну злилися,
Як Сам Творець того хотів.

Так, чоловіче та жіноче,
Ніби небесне і земле,
Понад усе, серцями хочуть
Завжди єднатися в одне.

При всіх розбіжностях та чварах,
Попри відмінності усі,
В коханні є могутні чари,
Які вклоняються красі.

Отож звеличена чуттєвість
Не знає відстанів та меж,
Адже закохана миттєвість
Від Бога нам належить теж.

Я очі ніжні, волошкові,
В яких хлюпочеться розмай,
Цілую, як принцесі крові
Цілують руки, зазвичай...

* * *

Незбагненність дівочих очей
Випромінює сонячність ранку.
А в мені почуттєвістю п'янка
Пісню серце співа — соловей.

Ой ви, очі, блакитні, ясні,
Що ж ви робите з чоловіками!
Ви разом із палкими вустами,
З поцілунком — наснились мені.

В тих очах я насправді тонував,
Впавши в озеро із голубіні..
Я, принаймні, не знаю й донині
Таїну про щасливу весну.

Але мова живе почуттів,
І вона все про нас пам'ятає,
Адже зустріч здавалася раєм,
Куди вхід лише раз у житті.

То був вимір у інших світах,
Де кохання — то річ безумовна,
І високе, яскраве, духовне
Заспівало в дівочих вустах.

У прозорій духовності тій
Ми з тобою далеко летіли,
Мали ластівок радісні крила
В високості душі молодій.

То було почуття — неземне,
Незвичайне, повік незбагненне.
Пам'ятаю одне достеменно,
Що воно підхопило мене

І кружляло, кружляло, несло
У якусь чарівну невідомість.
Від кохання я втратив свідомість,
Бо невже то насправді було?

Незбагненність дівочих очей
Випромінює сонячність ранку,
А в мені почуттєвістю п'янка
Пісню серце співа — соловей.

* * *

Я тебе так віддано кохав,
Як земля кохає сине небо.
Навіть скибку Місяця для тебе,
Дорога, напевне, я б дістав.

Скибку ту поклав би на столі,
Мов частину золотої дині,
Щоб світила дівчині невпинно
Промінцями щастя на землі.

Адже неможливостей нема
Для святого, вірного кохання.
Навіть край покласти для прощання
Неспроможна нам була зима.

На морозі дивне почуття
Яскравіш, жагучіше палало,
Та гучніше серце калатало
Дзвонами високого буття.

Світ здавався милим і ясним,
Але надзвичайним, невпізнаним!
Нижніх поцілунків двох коханих
Став він свідком радісним, святим.

Сніг летів, кружляла заметіль,
На обличчя впала зірка біла,
Хай вона розтанула несміло —
Сніг лапатий падав звідусіль!

Ось великі, срібні зірочки
Полетіли раптом зорепадом,
Й ти сміялась, весело та радо,
Ловлячи їх помахом руки.

Ні, той вечір в пам'яті моїй
Назавжди zostався незабутнім:
Місяць, сніг, побачення у грудні,
І зірки на крилах довгих вій.

Те кохання й досі зігрива,
Щоб зимовість не пролізла в душу.
Все життя я пам'ятати мушу
Дорогі освідчення слова.

* * *

Потеревенимо удвох
Про нашу близькість, про стосунки.
Твої солодкі поцілунки,
Мов рай для мене, свідок — Бог.

Чудесні радощі земні —
То ніби чари всемогутні.
У всіх закоханих присутні,
Також віднині і в мені.

Бо кров у скронях стугонить,
А серце наче шаленіє.
Чарівна, дорога надія
Часу зупинить плинну мить.

Ми поринаємо у світ
Не зовсім на звичайний схожий,
В якому ми з тобою — Боже! —
В вир летимо нестримних літ.

Фантазмагорія буття
Навколо яструбом шугає,
До сонця руки підіймає
Високе Дерево Життя.

Так, все це вже колись було,
Бо Космосу могутнє коло
Не зупиняється ніколи,
Воно — Добро, воно — і Зло.

Ми — уособлення того
Величного світопорядку,
В якому з самого початку
Життя й Кохання — зміст його.

Нам Розум даний — осягнуть
Бездонну, гармонійну вічність,
Кохання — серця поетичність,
І Духа неосягнути путь...

* * *

На небо Місяць вийшов вповні,
Кохання символ, серенад.
А я вірші пишу любовні
Про двох сердець квітучий сад.

Бузковим цвітом пахне в ньому,
Тьохкає дзвінко соловей.
Цілую дівчину — й по тому
Тону у глибині очей.

А губи знов шепочуть: «Мила!
Любов моя! Життя мое!»
Якось дуже могутня сила
В мені, закоханому, є!

Я ладен на весь світ гукати,
Щоб аж до неба йшла луна,
Про те, як солодко кохати,
Коли на світі є Вона.

Душі високі поривання
Горять у полум'ї палкім.
На все життя таке кохання,
З його шаленством молодим.

Сріблястим Місяцем уповні,
Сяйвом закоханих очей,
З тим, як співа пісні любовні
Артист народний — соловей...

Багато вже сплигло відтоді,
Із плином часу, й зим, і літ,
Та бачу я дівочу вроду,
Очей коханих ніжний світ.

Всміхається весна далека
Про те, що в спомин відійшло.
Але кохання є — лелека
Спішить із вирію в село...

* * *

Колиска нації — духовність,
Тремтливе, горде відчуття
За нашу україномовність,
За рід козацький, за життя,

Яке дали нам всім слов'яни
З часів міфічних давнини,
За серце вірне, полум'яне,
Що в спадок надали вони.

Ми всі закохані в Україну,
Її безмежний білий світ,
Чарівність, мрійність незвичайну
У вирі швидкоплинних літ.

У нашій милій Батьківщині
Є щось величне та святе,
Можливо, відчуття родинне,
Що у серцях людей цвіте.

В громаді, а не наодинці,
Я відчуваю промінь хвиль,
І думка: «Всі ми — українці!»
Додасть натхнення і зусиль.

Ми різні, дуже й дуже різні,
Але єднає нас одне:
В часи невизначені, грізні
Все несуттєве промайне —

Повстане віра та тривога
За долю матері й дітей..
Тож я молюсь, молюсь до Бога,
Моя молитва — вірш ось цей,

Молюсь за те, щоб мир назавжди
Був на стражденній цій землі,
Щоб її людяність та правда
Не щезли в віковій імлі.

За те, щоб працею віднині
Її звеличував народ,
І наша рідна Україна
Піднеслась до нових висот!

* * *

В День пам'яті завжди я приїжджаю
До незабутніх, дорогих батьків,
І мовчки низько, до землі, вклоняюсь,
Бо відчуваю недоречність слів.

У грудях раптом щезне все повітря,
Щось стисне горло, та забракне сил
На цвинтарі, де царство сонця й вітру,
І спокій нестривожених могил.

Тут, на порозі вічності самої,
Здається, відлітає все земне,
Лише хрести із фото над труною
Вітають сумно й болісно мене.

Лежать батьки на вічному спочинку
Під квітнучим в рожевості бузком,
Ніколи вже не скажуть: «Любий синку!»
Не пригостять у хаті за столом.

Усе життя у праці промайнуло —
Важкій, щоденній, не могли спочити.
Я добре пам'ятаю те, що було,
Солодких снів вам, любі, міцно спіть.

Нехай вам ваша молодість наснитися
І перші кроки милих діточок..
Роки, роки... Як дзеркало криниці..
Нехай віддасть належне вам пан Бог.

Адже в житті ви стільки відстраждали,
Що вистачить на декілька життів,
А ми ж не завжди свято шанували,
Як це належить, дорогих батьків.

Простіть за всі печалі та турботи,
І прикроці, і горе нас простіть.
Після земної тяжкої роботи
Спокійно, любі, вперше ви поспіть.

Але душа — безсмертна і велична! —
Якій тепер відкрилось неземне,
Нехай обійме ніжно, міцно й звично
По-материнськи радісно мене...

День

Зимовий, кришталево-чистий день.
На небі майже жодної хмаринки!
Сніги пухнасті стеляться барвінком
До саду моїх зоряних пісень.

Не пам'ятаю, може, я наснив
Дзвінками та прозорими словами,
Та холоднечу, що лягла між нами,
Палким би серцем, мила, розтопив.

Дозволь мені, кохана, хоч на мить
Зігріти ніжні пальчики-крижинки.
Можливо, зрозумієш, любя жінко,
Те, що в моєму серці струменить.

Можливо, крига всіх розчарувань
В теплі душі нарешті дійсно скресне,
Відкривши шлях в незвідане, небесне —
Країну мрій, надій і сподівань.

Я вірю — не зникають почуття
Із плином часу в тумані, в нікуди,
Лишень щезає золота облуда,
Все інше трансформується в життя.

Хоча ти Королева Снігова,
Зустрінеш, врешті-решт, своє кохання,
Але то буде вперше і востаннє,
Коли розтануть крижані слова.

Та марно я чекаю на весну,
Бо нездійсненні маю сподівання:
Передусім, омріяне кохання
Повинно й жінку мати осяяну.

...Зимовий, кришталево-чистий день.
На небі майже жодної хмаринки!
Сніги пухнасті стеляться барвінком
До саду моїх зоряних пісень.

Найдорожче

Я уявляю велич України
В серпневі, дорогі мені, свята.
Її простори незбагненно сині,
В її серпанках — мрія золота.

Вона — моє найближче, найдорожче.
Що тільки у житті на світі є.
Я з нею йду на працю і на прощу.
Вона натхнення й сили додає.

Тож день у день милуюся на вроду
Густих дібров, смарагдових ланів,
І відчуваю в серці насолоду
Від мелодійних українських слів.

Мене з дитинства пестять поцілунком
Настояні на чебрецях вітри,
Мені співають сонячно та лунко
Бандури часу, нові та старі.

Я йду святою й грішною землею
В осяяну, звеличені майбутть...
Є Батьківщина, рідна мати, з нею
Важку спроможні подолати путь.

Це ж бо початок! Маківка Софії*
Блищить на сонці, й справді золота...
Я вірю, що здійсняться наші мрії,
Якщо в душі є дорогі свята.

* * *

Мов молоде вино, в душі слова
Майбутніх віршів, ще непевних, грають,
Але вино нарешті досягає,
П'янким натхненням марить голова.

В такі хвилини я — світів творець
Істота надзвичайна, незбагненна,
В поезії здійснив би нездійсненне,
З весільним часом вийшов би на герць.

Слова самі формуються в рядки,
Немов славетні римські легіони,
Ідуть у бій по лірики законам,
Підвладні лише помаху руку.

Але, на жаль, натхнення не триває,
До того ж ще й у дечому примхливе,
Воно — срібляста та прозора злива,
Або проміння сонячне легке.

Його, як зайця з дзеркальця, вхопить
За хвіст і вуха аж ніяк не можна,
Лише тоді я скрикну переможно,
Як вірш струмочком тихо задзвенить.

Якщо хтось срібло рими зачерпне
Долонями і жадібно нап'ється,
А хвиля зачарованого серця
У сірий світ навколишній хлюпне.

Колись по світу, в сиву давнину,
Співці ходили з кобзами, незрячі,
І люди думи слухали, що плачуть,
Спокутуючи гріх, свою вину.

Той звичай на землі сьогодні вмер,
Поетів людство вже, на жаль, не слуха,
Та той, хто має розум, душу й вуха,
Повинен знати, що співа Гомер.

* * *

Весна — гармонія природи!
Усюди, куди оком кинь,
В долинах повеневі води,
Небесна, без хмаринки, синь.

Я бачу плеса замість луків,
Які насправді заливні,
Річок з озерами сполуки,
Принаймні, диво чарівні.
Поверхня світиться дзеркальна,
А відображуються в ній
І простір, нібито астральний,
Начебто зовсім неземний.

І час, його кваплива плинність
У віддзеркаленій воді,
Верби заплакана невинність,
Та куц брудної бороди.

* Софія Київська — найвеличніший собор України.

А в надвечір ї клекіт дивний
Мені вчувається із вод,
Неначе хор якийсь чарівний
Птахів, голів на кількасот.

То гуси голосно гелгочуть,
Лебідка втомлено кричить,
Вони летять додому й хочуть
На рідних теренах спочить.

Мине ще кілька днів по тому,
І повинь виповне з низин,
Та будуть мокнути знайомі
Русалки верби до колін.

І де-не-де іще озерця —
В очах — небесна голубиць —
Покличуть лебедине серце
До дорогих йому створиць.

* * *

Існує легенда чи казка,
Де дивна є гра протиріч:
В кімнату освітлену пташка
Влітає, пірнаючи в ніч.

Той спалах чудової миті,
Що в світлі нараз промайне,
Одне з найдорожчих у світі
І, мабуть, найбільш чарівне.

Достоту, мені невідомо,
Що каже, нехай йому грець,
Мій давній філософ знайомий,
Та східний нам скаже мудрець:

«Пташина, що швидко літає,
То символ людського життя,
Воно надто хутко минає,
А потім летить в небуття...

Та є у нас пташка міфічна.
Яку називають Луань*.
Несе она обраних в вічність,
Небесну та сонячну рань.

І навіть по смерті кохані
З'єднаються все ж назавжди
У світі, де тінями стануть
Опісля земної біди»...

Отож, то легенда чи казка,
Чи диво земних протиріч:
В кімнату освітлену пташка
Влітає, пірнаючи в ніч...

* * *

Я відчуваю потяг до краси,
Якийсь, начебто, зовсім підсвідомий.
В природі чую різні голоси,
Які лунають зовсім незнайомо.

На сонця схід з захопленням дивлюсь,
Осяяні пейзажі мальовничі,
А потім за поезію берусь,
Якщо натхнення до віршів покличе.

Мне вражають очі квіточок.
Що дивляться і весело, й привітно.
Прозорість неймовірна пелюсток
З росю діамантового світла.

Яка чарівність, диво навкруги,
Краси висока й чиста незрівнянність!
Хмаринок в небі сяючі сніги,
В долині річки синя полум'яність.

Початок літа... Радісно цвіте
Акація — медвяним буйним хмелем.
Давно знайоме, миле і просте,
Але все гідне пензля Рафаеля.

Я розчиняюсь в цій красі земній,
До атому, до краплі, до останку,
В мелодії безумно чарівній
Божественного сонячного ранку.

В сліпучості і простору, й часу,
В небесній білосніжності хмарини.
Оспівую у слові я красу
Коханої моєї Батьківщини.

* * *

Ні, що ви там не говоріть,
А в нашій незвичайній долі
Є й золота свободи мить,
І час страждань, гірко болю.

Адже український наш народ —
Красивий, гордий та могутній —
Здолав багато перешкод,
Аби свою пізнати сутність.

З прадавніх київських часів,
В слов'янській створеній державі,
Він зберегти себе зумів
В усій духовності та славі.

Через віки поневірянь
Проніс він гідність, добру вдачу,
Тортур зазнавши й катувань
Все пам'ятає, та не плаче.

* Луань — міфічна пташка у давній китайській ліриці, символ відданості кохання.

Звичайно, є якась печаль
В його душі, в менталітеті,
Але — яка прекрасна даль
В стрімкім, немов орлинім, злеті.

Як любить Батьківщину він,
Свою ласкаву, ніжну мати,-
Так вірний і дбайливий син
Завжди несе в родину свято.

І хоч сьогодні важко всім,
А особливо простим людям,
Ми відбудовуємо дім,
В якому завтра жити будемо.

Після історії вітрів,
Подій минулого буремних,
Дім дійсно дуже постарів,
Став непривітним, навіть темним.

Але народ наш не дарма
Працює надто тяжко нині:
Доли прекрасніше нема,
Ніж щастя милої України!

Людина

Людина — це духовна сутність
На грішній та святій Землі,
Найвища розуму присутність
В душі — космічним кораблі.

Але не кожен розуміє,
Що він — то цілий дивосвіт,
І у буденних справах скніє
Не рік, не два — багато літ.

Та замість того, щоб до Сонця
Крилатий вести корабель,
Він у міщанській оболонці
Дереться вище, на щабель.

Здається, ось воно і небо,
І можна у наступну мить
Богів за бороду, як треба,
Міцно тримаючи, вхопить.

Та ж ця ілюзія польоту
Завжди вривається нараз,
А, впавши, розумієш, хто ти
Був, є, та будеш повсякчас.

Ні, тільки Дух непереможний,
Йому підвладна висота,
Його можливо ототожнити
Із Сонцем в чарівних світах.

Я знаю, він не може вмерти,
Не має права він на смерть,

Адже наш Дух занадто впертий,
А потойбіччя — коловерть.

Отож, як Ангел, він злітає
На іншій, молодій Землі,
А Божу сутність підіймає
На крилах, не на кораблі...

Рідний край

Луганщино моя! Люблю твою я вроду,
Шахтарські Ровеньки та Антрацит,
Лисиче над Дінцем, де висне дим заводу,
І Сватове — селянський мудрий світ.

Люблю безмежне поле в голубіні,
Усміхненість твоїх новобудов.
З дитячих років й дотепер, донині,
Тремтить у серці дорога любов

До пишних луків, вкритих різнотрав'ям,
До золотавих восени ланів.
Ти — моя доле, і поетом став я,
Тому що Батьківщини слухав спів.

Діброви гомін, пташки щебетання,
В свята — пісні родинні за столом,
Бринять вони відлунням не востаннє,
Блукають над замріяним селом.

Ще донедавна кожен вечір люди
Ой, як співали дзвінко тих пісень!
Я вірю в те, що пісня щастя буде
Летіти стрімко у прийдешній день.

А у степах, де селища бувають
Садів вишневим цвітом запашним,
До молодих подружжів завітають
Лелеки з подарунком навесні...

Вдивляюся в знайоме видноколо,
Аж ген — далеко! — майорять міста.
Яка краса! Небачена ніколи —
Свята, велична, водночас проста.

Це ж рідний край. Коханий і єдиний,
Моя чудова батьківська земля!
Тут навіть кущ червоної калини
Про Україну милу промовля.

Луганщино моя! Люблю твою я вроду,
Шахтарські Ровеньки та Антрацит,
Лисиче над Дінцем, де висне дим заводу,
І Сватове — селянський мудрий світ.

*с.мт Новоайдар,
Луганська область*